

[Peter Nielsen.]

ringer af skattemæssige grunde. Der er derfor grund til at takke den højtærede økonomiminister, fordi han med sin redegørelse har fortalt folketinget og dermed den danske befolkning, hvad der nu simpelt hen er nødvendigt, hvis vi skal opretholde et ordentligt, moderne samfund og dermed også sikre en fremtidig høj levestandard. Det gøres ikke, hvis vi spiser af sædekornet, altså undlader de fornødne samfundsinvesteringer.

Selvfølgelig kan det gyse i en skatteyder, når han får at vide, at det bliver nødvendigt med anlægsarbejder i de kommende 3 år til 14 milliarder kr. — et stort tal, men dog kun en encifret procentdel af det kommende nationalprodukt. Vi er vel, mere eller mindre modstræbende, enige om, at hvad der kan spares på statens daglige drift, kun kan blive mindre beløb, så når man har villet hæmme en for stor skatteudskrivning, er det som oftest sket ved at udskyde anlægsarbejder. Det kan på lang sigt blive en dyr historie for landets skatteydere, hvis man skal reparere for meget på forældede ting, selv om det selvfølgelig sker under finansudvalgets kontrol.

Det spørgsmål vil rejse sig, om man ikke kan låne til disse mange statsinvesteringer og således lade regningen gå videre til nye generationer af skatteydere, idet disse statsanlæg også vil være til gavn langt ud i fremtiden. I visse tilfælde vil det være forsvarligt at låne. Når Store-Bæltsbroen skal bygges, kan man ikke lade dem, der er skatteydere under bygningen, betale broen med det samme. De store investeringer i udvidelsen af vor elektricitetsproduktion må udjævnes over en lang årrække, således at fremtidens elforbrugere også kommer til at betale for disse investeringer.

Men at låne til at holde noget à jour for er næppe ansvarligt. Vi må have ført bl. a. vort sundhedsvæsen, uddannelsen og trafikken à jour, og det må vor tids skatteydere betale for, da det jo også er dem, der stiller kravene og får gavn heraf.

Det indenlandske lånemarked kan man næppe belaste for stærkt, for så vil det gå ud over andres lånemuligheder, bl. a. til boligbyggeri og yderligere udbygning af produktionsapparatet. Vor handelsbalance viser også, at vi ikke kan tillade os større forbrug og investeringer, end nationalpro-

duktet kan bære; ellers vil problemerne løse sig selv ved en forrygende inflation og arbejdsløshed, og det vil mit parti i hvert tilfælde ikke være med til.

Der kan næppe pilles meget ved de investeringsbehov, den højtærede økonomiminister her har oprullet, i hvert fald ikke for de kommende 3 år. Derfor er det også mest ærligt at sige til befolkningen, at alt dette skal betales, og det bliver over skatterne, uanset hvilket eller hvilke partier der kommer til at præge den økonomiske udvikling.

Skatterne vil selvfølgelig ikke stige med de 14 milliarder, for der har altid været afsat penge til anlægsbudgetter. At foregøgle befolkningen, at samfundets udgifter og dermed skatterne kan nedsættes, vil imidlertid ikke være rigtigt. Vi kan omlægge skatterne, vi kan lave skattereformer, men vi kan ikke formindske den samlede skattebyrde, kun fordele den anderledes. Det vil dog også være nødvendigt. Danmark er et af de lande, der beskatter mindst, altså inddrager en mindre procentuel del af nationalproduktet i de offentlige kasser. Alligevel føles skattestrykket hårdere her end i de fleste lande, udelukkende fordi vi ikke har moderniseret vor skattepolitik, således som andre lande har. Det kan aldrig være et mål i sig selv at opkræve skatter, men det vil være uansvarligt ikke at opkræve de fornødne skatter, også af hensyn til den almindelige samfundsøkonomi.

Opgørelsen over investeringsbehovet er jo delt op, dels i en 3-årig periode, dels en langtidsplanlægning. Den sidste må selvfølgelig være behæftet med nogen usikkerhed, men det er godt, vi får den. F. eks. har det stor betydning, at vi gør os klart allerede nu, hvilken prioritet Store-Bæltsbroen skal have, så man i tide kan undgå fejlinvesteringer i noget, som bliver mere eller mindre overflødigt, når Store-Bæltsbroen kommer. Når vi står over for store investeringer, må befolkningen selvfølgelig have krav på, at der ikke sker fejlinvesteringer, f. eks. på grund af lokale krav, og man må jo her først og fremmest have helhedens tarv for øje. Der tales så meget om prioritering af de enkelte ting, om hvad der nu skal komme først, og hvad der bedre kan vente. Man kan selvfølgelig ikke prioritere på den måde, at man f. eks. siger: nu